

NIEUWSBRIEF ROLDUC - Jaargang 1969 / 20 / 10-02-2024

Het eerste lustrum is een feit!

Met het verschijnen van deze 20-ste Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 is ook het eerste lustrum bereikt. Ik heb er geen spijt van, dat ik vijf jaar geleden het initiatief voor deze nieuwsbrief heb genomen. De aanleiding was het overlijden van mijn oud-compagniegenoot Gerard Evers; zijn overlijdensbericht had mij helaas niet bereikt. Dat vond ik heel vervelend. In deze tijd van moderne communicatiemiddelen moet het toch mogelijk zijn om elkaar van belangrijk nieuws op de hoogte te houden, dacht ik meteen. Alle 67 jaargenoten heb ik na bijna een jaar zoeken getraceerd. Op een vijftal personen na was iedereen positief over mijn plan.

Inmiddels zijn er naast alle jaargenoten meer andere oud-Rolduciëns, die de nieuwsbrief ontvangen. De inhoud is gaandeweg ook breder dan alleen maar nieuws over onze periode.

Na elke nieuwsbrief ontvang ik - gemiddeld genomen - zo'n tien reacties van lezers. Op twee reacties na waren deze tot nu toe allemaal positief. Soms wordt er inhoudelijk op een artikel gereageerd. Neem bij voorbeeld de reacties van Pierre Urlings en Lei Heijenrath op artikelen uit de vorige nieuwsbrief. Dergelijke reacties zijn altijd zeer welkom. De meeste reacties zijn vooral bedankjes voor weer een interessante nieuwsbrief. Met name de levensverhalen van iedereen worden zeer gewaardeerd.

Zoals gezegd ontving ik ook twee negatieve reacties. Eén jaargenoot vond in het begin, dat ik wel zeer veel pagina's aan overleden jaargenoten besteedde. Eén andere jaargenoot was ongelukkig met de wijze waarop ik zijn levensverhaal had geredigeerd. Om dit soort teleurstellingen te voorkomen, stuur ik sedertdien de te plaatsen tekst vooraf altijd ter instemming toe.

Voorlopig ga ik nog onverdroten door. Wel hoop ik van harte, dat ik in elke nieuwsbrief minstens één levensverhaal kan opnemen. Laat het me even weten, als je mee wil doen.

Veel leesplezier!

Nog een keer: de mogelijke terugkeer van middelbaar onderwijs in Kerkrade

In de vorige nieuwsbrief heb ik kort verslag gedaan van de Augustinuslezing 2023 door Petra Dassen, burgemeester van Kerkrade. Extra aandacht heb ik geschonken aan een mogelijke terugkeer van middelbaar onderwijs in Kerkrade via de Martin Buber School. Zoals bekend is in 2011 het laatste middelbaar onderwijs uit Kerkrade verdwenen. Als oud-Rolduciëns gaat ons dat natuurlijk aan het hart. Vandaar aan het slot mijn wens, dat ooit de aloude onderwijshistorie op Rolduc weer kan worden voortgezet.

Binnen twee uur na het verschijnen van deze nieuwsbrief lag er een uitgebreide reactie van onze oud-leraar, Lei Heijenrath. Omdat deze reactie een breder zicht geeft op de onderwijsproblematiek, waarmee Kerkrade te kampen heeft, druk ik met instemming van Lei deze reactie hier af.

“Met veel plezier heb ik weer jouw nieuwsbrief gelezen. Mag ik me een stoute opmerking permitteren naar aanleiding van jouw verslag van de Augustinuslezing 2023? Laat ik maar meteen met de deur in huis vallen. Deze Kerkradenaar in hart en nieren heeft met veel pijn niet anders gekund dan het onderwijsaanbod in de regio te saneren. Dat moest helaas ten koste van de HAVO/VWO-vestiging in Kerkrade, die niet levensvatbaar was en is.

Men is nu bezig een nieuwe middelbare school te vestigen in Kerkrade. Het belangrijkste argument is, dat een stad met 45.000 inwoners recht heeft op een dergelijk instituut. Ik was indertijd voorzitter van de Bernardinusstichting en daarna van de Stichting Voortgezet Onderwijs Parkstad Limburg, de rechtspersonen waaronder het voortgezet onderwijs in Kerkrade ressorteerde.

Eerst hebben we het Gymnasium Rolduc (bevolkt door externen) proberen te redden door er een lyceumstructuur aan te geven. Door steeds meer krimp bleek ook dat geen haalbare kaart. Vervolgens hebben we de HAVO en het VWO in Kerkrade moeten fuseren met het Eijkhagen College in Landgraaf. Er waren onvoldoende leerlingen voor de instandhouding van een HAVO en een Atheneum in Kerkrade. Wat wel lukte en nog steeds moeizaam lukt is een school voor voorbereidend middelbaar beroepsonderwijs.

Een eerdere poging van een groep Kerkradenaren om alsnog een brede middelbare school te stichten is - ondanks heel veel geld van de gemeente - jammerlijk mislukt: er waren onvoldoende aanmeldingen voor een HAVO en een VWO samen. Beide schooltypes hebben een afzonderlijke en zelfstandige bekostiging met een ondergrens voor de instandhouding.

Het keuzepatroon van schoolverlaters en ouders laat zien, dat men zich oriënteert op Heerlen en Schaesberg. In Heerlen zijn er het Grotius College, het Bernardinuscollege en het Sintermeertencollege en in Schaesberg het Eijkhagen College. Kerkrade bestaat uit twee sociologische entiteiten: Kerkrade-oost en Kerkrade-west. Voor Kerkrade-west staat de deur naar Heerlen en Schaesberg wijd open. Daar komt nog bij, dat Eygelshoven ook naar Schaesberg trekt. De Kerkrade-oost spoeling is daardoor erg dun en biedt te weinig leerlingen om er een HAVO en VWO op te baseren.

Mijn conclusie is dan ook helaas, dat de Martin Buber School niet levensvatbaar zal blijken. Dit soort processen moet je niet emotioneel benaderen, maar hier moet je de feiten laten spreken. Dit moest me toch even van het hart.”

Nog een toevoeging van mijn kant. Meer duidelijkheid zal er komen na de officiële aanmeldingsperiode voor het schooljaar 2024/2025, welke dit jaar overal in Nederland tussen 18 en 31 maart 2024 plaatsvindt. Afwachten dus!

Ovidius en de wintertijd een reactie van Pierre Urlings

Dank voor je 19^e nieuwsbrief. Schitterend!

De bel, de klok en de dagorde in deze nieuwsbrief riepen bij mij de volgende mooie herinnering op. Graag wil ik deze met alle lezers delen.

Elke dag om 6.45 uur opstaan was toch wel een opgave in onze Rolducse tijd!

Altijd klaar voor een praktische grap ben ik op een zeldzame nacht al rond 3 uur opgestaan. De klok was mijn doelwit. Mijn slaapzaal was in die tijd een verdieping hoger, tegenover de kamer van Lemmens. Heel voorzichtig heb ik dit zware uurwerk opzij gekanteld en er studieboeken ondergeschoven. De dunne Latijnse vormleer en een deeltje van Ovidius waren voldoende. De slinger van de klok bleef daardoor stilstaan. Ik ben weer naar bed gegaan om een uur later mijn boeken op te halen. Bij het rechtzetten van de klok zorgde ik ervoor, dat dit met een zachte klap gebeurde om de slinger weer in beweging te brengen. Het resultaat was dat de klok een uur achterliep: een vervroegde wintertijd dus.

Met spanning was het daarna wachten tot 6.45 uur of we allemaal wat langer konden uitslapen. De bellende surveillant, meneer Hafmans, was inderdaad helemaal van slag. Ik hoorde hem vertwijfeld op de herengang heen en weer lopen; de deuren op de foto zijn van een latere tijd. Het uitslapen duurde helaas maar kort; mijn pret veel langer. De klok heeft bijna de hele ochtend een uurtje achtergelopen.

Met de hartelijke groeten uit Adelaide / Australië
van Pierre Urlings

Ik heb even opgezocht, waar Pierre precies woont.

Mijn roeping werd hormonaal verstoord *het verhaal van Tjeu Rietjens*

Als ik mijn kleinkinderen, van wie de oudste net 14 jaar is, vertel over het Internaat Rolduc, lijkt dat voor hen vreselijk en kunnen ze zich er niets bij voorstellen. Ik zou het nu ook niet meer ambiëren, maar in 1961 lag dat anders. Ik was de derde in een gezin van 10 kinderen. In mijn tweede jaar op Rolduc werd mijn jongste broertje, nummer elf, geboren. Vooral mijn vader stimuleerde ons om te gaan studeren. Thuis, op een druk boerenbedrijf, was dat moeilijk. Mijn twee oudste zussen zaten al op een MULO-kostschool bij nonnen in Heythuysen. Toen ik als misdienaar aangaf, dat ik misschien wel "roeping" had, werd alles verder geregeld.

Als jongen uit het dorpje Ell vond men het beter om op de Voorbereidende Klas te beginnen. Rolduc was voor mij een fijne en leerzame periode, waaraan ik met plezier terugdenk. Tijdens vakanties ging ik met vrienden uit Ell op stap. Brieven van meisjes werden door 'Paultje' met argusogen bekeken, maar voor zover ik weet niet geopend. Mijn roeping werd hormonaal verstoord, maar ik bleef toch op Rolduc, omdat ik het naar mijn zin had. In 1968 deed ik er mijn eindexamen.

Roerige studiejaren in Nijmegen

Na mijn eindexamen ben ik in Nijmegen geneeskunde gaan studeren. Het waren roerige jaren met lang haar en veel protestacties. Zelf was ik lid van de Werkgroep Zuidelijk Afrika. Deze werkgroep hield zich vooral bezig met de vrijheidsbewegingen in Mozambique, Angola en Rhodesië. Zo ontstond tijdens mijn studie het idee om als arts in de tropen te gaan werken. Mijn vriendin Marlies studeerde aan de Hogeschool voor Verpleegkunde in Nijmegen en wilde graag met me mee.

Drie uur luisteren naar Fidel Castro

In 1974 heb ik, na een voorbereiding van 6 maanden, deelgenomen aan een internationale bouwbrigade, genaamd José Martí. Mijn eigenlijke doel was om de gezondheidszorg op Cuba te bestuderen. Dit kon destijds alleen door gedurende een aantal maanden te helpen in de bouw. In de ochtend werden we door muziek gewekt: "Camaradas trabajando". Op het Plein van de Revolutie in Havana heb ik nog een keer een redevoering van Fidel Castro bijgewoond, die maar liefst 3 uur duurde. Ik heb er veel gezien en veel geleerd. Omdat niemand ooit naar Cuba was gegaan in het kader van gezondheidszorg in ontwikkelingslanden, voelde ik me ineens de expert in het land der blinden....

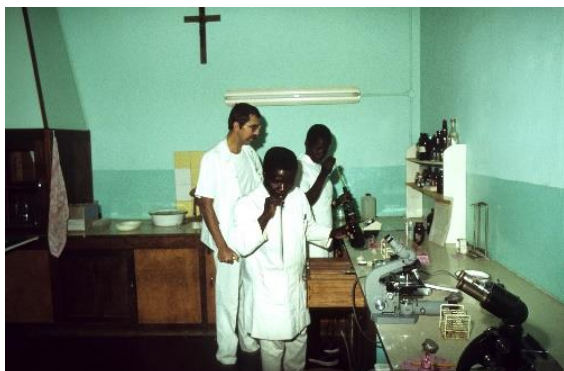
Enige arts in ziekenhuis in Malawi

Na mijn artsexamen in 1976 ben ik als voorbereiding op mijn uitzending naar de tropen in het ziekenhuis in Weert gaan werken om extra ervaring op te doen in chirurgie en gynaecologie-verloskunde. Marlies werkte inmiddels als wijkverpleegkundige. Aanvankelijk wilden we naar Mozambique gaan, maar dat werd uiteindelijk Malawi, omdat Mozambique te gevaarlijk was. In Malawi hebben we van 1978 tot 1983 gewerkt, eerst uitgezonden door Medicus Mundi in Nijmegen en later door Memisa. We werkten in een missieziekenhuis gerund door de "Daughters of Wisdom" met een Amerikaanse matron en nonnen uit Engeland, Schotland, Ierland en Canada. De wijsheid was vaak ver te zoeken, vooral op het gebied van family planning waarover de meningen nogal uiteenliepen. Marlies werkte als vrijwilliger in de Under Five Clinic.

Het ziekenhuis had 200 bedden en er was een opleiding voor verpleeg- en verloskunde aan verbonden. Ik was de enige arts. Wel waren er enkele Malawiaanse medische assistenten die uitstekend werk deden. Het was een bijzonder leerzame en fijne tijd. In die periode werden in ons ziekenhuis ook onze oudste twee zoons geboren. Dat was soms spannend, omdat Marlies Rhesus negatief is en Malawianen uitsluitend Rhesus positief zijn. In geval van een mogelijke bloedtransfusie waren we afhankelijk van enkele Broeders van Maastricht, die op 10 km afstand

woonden en van wie sommigen geschikt bloed hadden. Pas achteraf hoorden we dat ze rond de bevallingsdatum constant thuis waren gebleven voor het geval dat....

De laboratoriumfaciliteiten en met name de kwaliteit van de laboranten waren in Malawi beperkt. We kregen als uitslag van de Rhesus test van onze eerste zoon Tijs: "May be positive, may be negative."

Tjeu
aan het
werk in
Malawi

Een wereld van verschil tussen het arme Malawi en Nederland

Er zijn natuurlijk nog veel meer anekdotes uit die tijd vertellen, doch dat zou hier te ver voeren. Soms kregen we bezoek uit Nederland, zoals van vriend en oud-Rolduciën Jan Hendriks en zijn vrouw Margreet. Malawi heeft een prachtige natuur en een schitterend groot meer, maar het is een zeer arm land. In 1980 kwamen mijn ouders, die nog nooit verder waren geweest dan Lourdes, op bezoek, samen met een van mijn broers. Dat was een hele belevenis. Mijn moeder werd meegenomen naar een lokale markt, waar eenmaal per week een koe werd geslacht. Het was vergeven van de vliegen. Zij kon zich niet voorstellen dat wij dat vlees nog aten. Ondanks de verzekering dat het geen kwaad kon, mits je het goed en lang bakte, kon ze vanaf dat moment geen hap meer door haar keel krijgen. Je leert snel met schaarste te leven; vaak waren in Malawi spullen niet verkrijgbaar, zoals benzine. Eenmaal terug in Nederland vroeg ik bij het eerste het beste tankstation, waar ik wilde tanken of ze nog benzine hadden.

Huisarts in Weert

In 1985 heb ik me in Weert als huisarts gevestigd, met een praktijk aan huis. Ondertussen was onze derde zoon geboren. Werken als huisarts verschilt nogal behoorlijk van het werk als tropenarts: minder doen, meer luisteren en geruststellen. Maar ook dat werk heb ik al die jaren met veel plezier en enthousiasme gedaan, altijd gesteund door Marlies, voor zover het gezin dat toeliet. Het werken in de tropen laat je niet meer los en blijft van invloed op je verdere leven, althans zo voelt het voor mij.

Tijdens mijn werk als huisarts ben ik me veel gaan bezighouden met automatisering. Mijn tweede zoon, Harm, wilde niet zoals Tijs geneeskunde studeren, maar koos voor ICT. Samen begonnen we tijdens zijn studie een webprogramma te ontwikkelen ter ondersteuning van de diabeteszorg en andere chronische aandoeningen in de huisartspraktijk. Eenmaal afgestudeerd vertrok hij naar de Filipijnen en startte daar een softwarebedrijf voor medische ICT. Inmiddels woont hij daar al 12 jaar en heeft hij een Filipijnse partner en twee kinderen. Het medische ICT-bedrijf, dat voornamelijk software voor Nederland ontwikkelt en waarin ook mijn andere twee zoons werken, is enige tijd geleden overgenomen door een groot bedrijf.

Actief in geroscience

In 2014 ben ik met pensioen gegaan en sindsdien houd ik me veel bezig met geroscience. Het gaat hier met name om biologische veranderingen, die optreden met het ouder worden en het ontstaan van ouderdomsgerelateerde aandoeningen. Ik heb zelf een bepaald voedings-supplement ontwikkeld dat nu op de markt wordt gebracht en kan helpen bij gezonder oud worden. In een eerdere nieuwsbrief (nummer 12) is al aandacht aan dit product besteed.

Binnenkort word ik 75. Ik geniet ervan om niet veel meer te hoeven. We reizen beperkt, maar soms gaan we naar de Filipijnen. Verder lees ik veel, maak wandelingen en fiets ik. Ook breng ik tijd door met mijn (klein)kinderen. Uiteindelijk probeer ik zoveel mogelijk gezonde levensjaren aan deze mijlpaal toe te voegen en dat wens ik jullie allen ook toe.

Tjeu was op Rolduc van 1961 tot 1968

Algemene Reünie Rolduc 2024

Op vrijdag 19 april 2024 en zaterdag 20 april 2024 vindt op Rolduc weer een algemene reünie plaats voor alle oud-Rolduciëns tot en met 1972 (als laatste jaar op Rolduc). Aanmelden kan via www.reunierolduc.nl

Ik had beloofd jullie op de hoogte te houden van het aantal aanmeldingen op dit moment. Vanmorgen stond de teller op 52.

Voor een onderverdeling per jaar verwijs ik naar de hierboven vermelde website. Rechts beneden staat een item met een onderverdeling per jaar.

Voetbal, voetbal en nog eens voetbal! *Jo Kunnen*

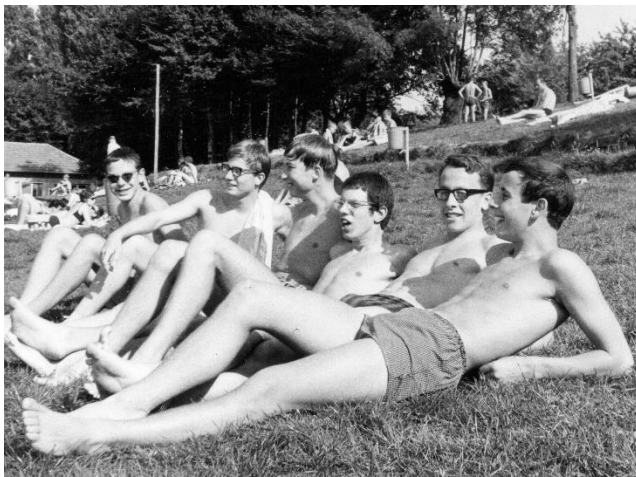
In een eerdere nieuwsbrief heb ik uitgebreid aandacht besteed aan het culturele leven op Rolduc. We werden behoorlijk verwend met mooie toneelvoorstellingen, spannende films en prachtige muziek. Later zal ik de vele hobbyclubs nog in het zonlicht zetten. In deze brief wil ik even stil staan bij onze sportieve activiteiten.

Veel sport-activiteiten waren er in mijn herinnering in onze tijd niet, wanneer ik de denksporten (schaken en dammen) even buiten beschouwing laat. Veel voorheen actieve sport-verenigingen hebben net voor onze tijd het loodje gelegd. Zo was er op Rolduc jarenlang een zeer actieve tennisvereniging, doch in de jaren zestig lagen de tennisbanen bij de grote cour er verlaten bij. De tafeltennisvereniging van Rolduc was in onze tijd wel nog met een beperkt aantal leden actief; er werd zelfs een tijdje aan een provinciale competitie deelgenomen. Verder deden enkele leerlingen aan atletiek bij de Atletiekvereniging Achilles Kerkrade. In 1965 organiseerde deze atletiekvereniging de eerste Abdijcross Kerkrade in en rondom Rolduc. Ik was erbij; de verworven herinneringsmedaille ligt nog ergens in een lade te verstoffen. Deze (inmiddels internationale) abdijcross wordt nog steeds georganiseerd.

Jaarlijks vaardigde Rolduc de beste sporters op atletiekgebied af naar de intercollegiale atletiekwedstrijden, die afwisselend in Weert, Roermond, Sittard of op Rolduc plaatsvonden. In 1966 vonden ze voor het laatst plaats, evenals de intercollegiale voetbalwedstrijden. In het verleden waren deze intercollegiale wedstrijden hoogtepunten in een schooljaar. Van uit alle bisschoppelijke colleges gingen bussen vol leerlingen hun ploegen aanmoedigen.

Zwembad Erenstein

Gingen wij in onze tijd wel eens zwemmen? Volgens bijgaande foto lagen we in ieder geval wel eens op de ligweide. Zelf zal ik niet veel gezwommen hebben, want pas na Rolduc heb ik leren zwemmen.

Aanvankelijk mochten Rolduciëns helemaal niet naar het buitenbad Erenstein, dat in 1947 in Kerkrade werd aangelegd.

Pas enkele jaren later werd met Erenstein een regeling getroffen, waarbij op bepaalde tijden in de week het bad alleen maar voor mannen toegankelijk was. Op die tijden mochten leerlingen van Rolduc naar het zwembad toe. Begin jaren 60 werd deze 'apartheid' weer afgeschaft. In 1997 werd het zwembad gesloten. Nu wordt het oorspronkelijke zwembad nog gebruikt als fokbad voor otters van GaiaZoo.

Foto van links naar rechts: Twan Geurts, Lei Bodelier, Paul Opgenort, Gerard Evers, Wil Kerens en Frits Roumen

Gymnastieklessen

Onze gymnastiek-leraar, meneer van der Loo, probeerde ons elke les wel iets nieuws bij te brengen, doch zijn lessen eindigden steevast met een onderling potje slagbal of voetbal op het zwarte mijnsteen-grind. Voetbal was de sport, die wij dag in dag uit bedreven. Tussen de lessen door, na de lessen, op vrije dagen: er werd wat 'afgevoetbald' op Rolduc. Ik vraag me nu wel eens af, hoe deze hobby moet hebben gevoeld voor die jaargenoten, die niet zo veel met voetbal hadden?

Diverse competities

Er waren door het jaar heen allerlei competities. In onze beginjaren was er nog een voetbalcompetitie met regionale clubs. In de eerste divisie speelden Pantarhei (een team van de op Rolduc woonachtige filosofen), Minor (een team van de beste voetballers uit Zuid-Limburg) en Sparta (een team van de beste voetballers uit Noord- en Midden-Limburg). In de tweede divisie had je per regio een voetbalteam: Avanti (uit Oostelijk Zuid-Limburg), Limburgia (uit Westelijk Zuid-Limburg), Wilhelmina (uit Midden-Limburg) en Olympia (uit Noord-Limburg). Na het vertrek van de filosofen naar Heerlen (op 31 mei 1963) en door steeds minder interne leerlingen stierven beide competities een stille dood.

Cour-voetbal

Springlevend bleef het hele jaar door het voetbal in alle pauzes op de cour. Er waren diverse teams, veelal uit compagnie-genoten samengesteld, die met grote regelmaat op de cour met elkaar om de eer en een beker streden. Elke compagnie had zijn eigen (kleine) bal, duidelijk gekenmerkt met een ballpoint. Afblijven dus!

Ontelbaar waren de valpartijen op de harde ondergrond; de ziekenzuster had het er druk mee.

Foto van links naar rechts: Sjef Huibers, Wil Rutten, Wim Wolters, Wil Schmitz, Jean Waterval en Jo Ijpelaar. Het waren maar kleine doelen op de cour; vandaar dat er met kleinere ballen werd gevoetbald.

Klassenwedstrijden

Een hoogtepunt waren jaarlijks de klassenwedstrijden tussen 3, 4 en 5 gymnasium. Traditie was, dat 3 gym zich bij de eerste wedstrijd in deze kleine competitie op een ludieke manier presenteerde. Het was dan een uitdaging voor 4 gym om vooraf te ontdekken met welke ludieke actie 3 gym op de proppen zou komen. Met onze klassenleraren, meneer Berkels en meneer Lenders, werden begin 1966 geheime plannen gesmeed. Enkele creatieve geesten hadden bedacht om op te komen in een gewaagde schotse outfit met op de voorzijde het woord 'schot' en aan de achterzijde het woord 'goal'. Tijdens de paasvakantie werden alle attributen bij mij thuis in Stramproy geknipt, geplakt en geverfd. We verheugden ons allemaal op een verrassende opkomst.

Druk aan het werk!

*Foto links vlnr:
Pieter Stassen,
Wil Kerens, Henny
Driessen en met stropdas
Theo Teeuwen*

*Foto rechts vlnr:
dezelfde personen en
ondergetekende
bij de muur.*

Helaas, ik kan er niet om heen. Vier gym was voor onze opkomst op een zondagavond volledig op de hoogte van onze outfit. In een perscommuniqué hadden ze daar 's ochtends triomfantelijk kond van gedaan. Enkele leerlingen van 4 gym was het gelukt om onze geheime besprekingen over deze ludieke actie op de kamer van meneer Berkels met een microfoon en bandrecorder af te luisteren. Frits Roumen heeft me een paar jaar terug nog eens uitvoerig verslag gedaan van deze spannende afluister-actie.

Drie maal op rij!

Onze wraak was echter zoet. In ons eerste jaar van deelname in 1966 droogden we met ons team zowel 4 alsook 5 gym genadeloos af. We gingen in dat jaar met de beker naar huis. 's Avonds werd er volop gefeest met heel veel bier, hoewel niemand van ons de 18 jaar was gepasseerd. Deze stunt herhaalden we in 1967 en 1968. Bij 'drie op een rij' mag je altijd de beker houden. Wie heeft hem op zijn schouw staan?

In 1969 zijn vermoedelijk de laatste klassenwedstrijden gehouden. In het laatste jaarboek wordt al melding gemaakt van een tanende belangstelling voor deze wedstrijden. Het passief op TV naar voetbal kijken had inmiddels zijn intrede gedaan. In onze tijd werd daar een begin mee gemaakt: op een klein Tv-scherm in de Aula Major kon je rechtstreeks naar voetbalwedstrijden kijken. Wie herinnert zich niet de befaamde Europacup-wedstrijd Ajax-Benfica in Parijs op 1 maart 1969?

Volop vreugde na een goal!

Het winnend elftal! Uiterst gespannen voor de wedstrijd.

De kampioensbeker met beide klassen-leraren: Berkels en Lenders. Waarom ik daar tussen in zit, is me nog steeds een raadsel?

Een ware zoektocht naar Klass64!

Het is een ware zoektocht wanneer je na zo veel jaar al je klasgenoten moet zien op te sporen. Ik zelf heb dat begin 2019 ervaren, toen ik op zoek ging naar 67 jaargenoten. Met vallen en opstaan is dat uiteindelijk na één jaar bellen en schrijven gelukt. In een aantal nieuwsbrieven heb ik er verslag van gedaan.

Wim Boonen uit Reuver (*op Rolduc van 1955 tot 1964*) stuurde me eind 2023 een mail met een verslag van zijn zoektocht naar zijn jaargenoten. In Nieuwsbrief 17 had ik al melding gemaakt van zijn voornemen om al zijn jaargenoten op te sporen. Zijn lijst telde 41 personen. Tijdens zijn zoektocht bleken, voor zo ver bekend, 15 personen inmiddels overleden te zijn. Van 4 personen heeft hij summiere gegevens achterhaald, maar helaas nog geen adresgegevens. Slechts 4 personen heeft hij in het geheel niet kunnen traceren. Zelfs met behulp van internet blijven sommige personen spoorloos. Uiteindelijk heeft Wim met 18 jaargenoten direct of indirect telefonisch of via de mail contact gehad. Je moet veel geduld hebben en je moet tegen teleurstellingen kunnen.

Zelf vond ik het uiterst pijnlijk, toen ik na allerlei omzwervingen alsnog een klasgenoot wist op te sporen, die alleen al van de naam Rolduc misselijk werd. Hij zei me: “Jo, ik kan jou niets kwalijk nemen, maar zoek geen contact meer met me. Mijn herinneringen aan Rolduc zijn uitermate negatief. Elke dag dat ik er niet aan denk, is voor mij winst.” Nadien heb ik vanzelfsprekend geen contact meer met hem gezocht en hij ontvangt ook niet onze nieuwsbrief.

Na deze ervaring moest ik overigens wel denken aan een oud-Rolduciën, die ten onrechte van Rolduc was gestuurd. Zijn partner had hem meer dan 50 jaar later naar een reünie op Rolduc gestuurd om van zijn trauma te genezen. Hij was blij, dat hij die stap had gezet. Hij vertelde me: “Het Instituut Rolduc heeft mij indertijd heel veel pijn gedaan, maar al die reünisten voelden uiteindelijk als een warm helend bad.” Zo kan het dus ook.

Rolduc op kosten van.....

Wim kaart nog een ander belangrijk aspect aan, dat ik ook in diverse levensverhalen voorbij heb zien komen. Wim: “Ondanks het kostschoolleven heeft Rolduc voor mij veel betekend. Ik zou ook niet weten, wat er anders van mij geworden was, wanneer ik niet de kans had gekregen om naar Rolduc te gaan. Qua opleiding heb ik van Rolduc een puike basis gekregen. Ik heb pas later beseft, dat de kosten van ons verblijf op het internaat grotendeels door derden zijn betaald: door de opbrengsten van allerlei collectes in Limburg, door priesterstudiefondsen, door priester-leraren die het merendeel van hun salaris inleverden en ook door zusters die om niet de huishouding deden. De kosten waren anders voor veel van mijn jaargenoten niet te dragen geweest. Voor mijn ouders in ieder geval niet.”

Wim Boonen gaat verder met zijn zoektocht. Inmiddels heeft hij van zijn bevindingen een boekje laten drukken. Dit boekwerk kan tijdens de komende reünie desgewenst bij Wim worden ingezien.

<p>De Nieuwsbrief Rolduc - Jaargang 1969 verschijnt periodiek ten behoeve van die oud-leerlingen van Rolduc, die in 1969 eindexamen hebben gedaan en ten behoeve van die oud-leerlingen, die tenminste drie jaar deel uit hebben gemaakt van deze jaargroep. Andere geïnteresseerden zijn ook welkom. Zij kunnen zich bij mij melden voor een gratis toezending. Contactpersoon: Jo Kunnen / mail-adres: kunnen.j@kpnplanet.nl / mobiel: 06-53230446</p>
